

בכתבה מאת יובל יועז במוסף "הארץ" סופר כי היועמ"ש, עורך הדין מני מזוז, חשף בשיחות "סגורות" את השקפת עולמו בעניינים העומדים על סדר היום. באותן שיחות סגורות, חשף היועץ כי העריך את סיכויי ההרשעה בתיק רמון 50:50, ולמרות זאת בחר להגיש כתב אישום לבית המשפט.

הצהרה מדהימה זו, עומדת בניגוד לכללים הבסיסיים על פיהם אמור היועמ"ש להגיש כתב אישום כנגד כל אזרח בכלל, לא כל שכן כנגד איש ציבור. פסיקת בג"ץ מחייבת את היועץ במבחן של "סיכוי הרשעה סביר" בתיק, אשר מטבע הדברים אינו יכול להיות 50:50 סיכויי הסתברות, אלא יותר מכך.

דומה כי היועץ נכנע לגישה שהיתה מקובלת קודם לכהונתו של "גרסה א' מול גרסה ב' בית המשפט יחליט", גישה אותה התחייב לבטל עם כניסתו לתפקידו. יתרה מזאת, היועץ כבר מביע דעתו באותן "שיחות סגורות" כי אם יזוכה רמון מחמת הספק, לא יוכל לחזור לתפקידו מ"בחינה ציבורית". בכל הכבוד, היועץ איננו אחראי על המוסר ואיננו אחראי על הנורמות הציבוריות באופן שמתיר לו מספר ימים לפני מתן פסק הדין בעניין רמון לסמן את קו היעד לכל אגודות ה"טהרנים" וה"צדקנים" שכבר יפעלו לשפוך את דמו של מי שיצא, בטעות, חס וחלילה זכאי בדיון.

לא זכור לנו כי כאשר השר שטרית זוכה מעבירות שחיתות בעקבות הזיכוי המפוקפק של פסק הדין של בית המשפט העליון בעניינו של דיניץ המנוח, שזכה לביקורות קשות מצד מומחי משפט רבים, מישהו מנע ממנו לכהן כשר משפטים או כממלא מקום.

כנראה שה"מוסר" וה"נורמות הציבוריות" הוא עניין יחסי של "מי לנו ומי לצרינו"....

לסיום מודיע היועץ כי: "ישקול להגביל את סמכויותיו של ראש הממשלה בהתאם להתפתחות החקירה נגדו" בפרשת בנק לאומי. כאן כבר מדובר בטירוף מערכות של ממש. מערכת המשפט מאיימת להחריב סדרי ממשל בסיסיים בישראל.

למרבה הצער, אנו עדים לפתיחת חקירה כנגד ראש ממשלה רביעי ברציפות (אחרי שנתניהו, ברק, שרון כולם עברו נחקרו חקירות פליליות ממושכות). איש לא חשב להגביל את סמכותם הואיל ואין לאיש, בכל הכבוד, סמכות להגביל סמכותו של ראש ממשלה מכהן שנבחר על ידי הציבור לארבע שנים. יתכן והשחיתות מאיימת על קיומנו כחברה ויש לחקור חשדות כאלו או אחרים, אולם אי אפשר שמערכת המשפט תחליף בשום אופן את המערכת הנבחרת ותביא לשיתוקה פעם אחר פעם.

עם כל הכבוד לחשדות הטעונים חקירה, בקיץ עברה ישראל מלחמה קשה שחשפה בעיות קשות מנשוא, והיא עומדת בפני סכנות קיומיות ששום מדינה לא עומדת בפניהן כולל סכנת מלחמה גרעינית. במדינות נאורות לא פחות מישראל, כגון ארצות הברית ואיטליה, לא ניתן כלל לחקור ולהעמיד לדין את ראש המדינה, אלא רק לאחר סיום כהונתו. גם אם יש לחקור את ראש הממשלה על החשדות התלויים ועומדים נגדו, אין לאיש סמכות להכניס את המדינה למערבולת של טירוף משפטי אשר תנטרל כל אפשרות לנהל את הרשות המבצעת לנוכח הבעיות הקשות בפניהן המדינה ניצבת. המערכת המשפטית איננה יכולה לנהל את המדינה. לא לשמש מנכ"ל על או מחוקק על ולא לשתק את מוסדות המדינה.

בהתקרב מלאת שלוש שנים לכהונתו, דומה כי על אף הישגים לא מבוטלים, מטרתו המוצהרת של היועמ"ש לשנות כיוון של ממש במערכת התביעה לא עלתה יפה ודומה כי כוחו אינו עומד לו בהתגברות על נחלות שונות שנותרו מתקופת קודמיו בתפקיד.

כנופית שלטון החוק חיה ובועטת

מעריב, אפריל 2006

בסמוך לכניסתו לתפקידו, אמר היועמ"ש החדש, מני מזוז, לעיתונאים בשיחה סגורה, כי ישים קץ לתופעה הפסולה של "תפירת התיקים" ליריבים פוליטיים, אמיתיים או מדומים, שהייתה מקובלת בפרקליטות המדינה בתקופות קודמות. עתה התבשרנו כי המשטרה ביקשה את תיק החקירה של חבר הכנסת אביגדור ליברמן, המתנהל כבר למעלה משבע שנים (!) לצורך ביצוע השלמת חקירה... דומה כי דבר לא השתנה מאז נתפרו בתפרים גסים לפני כעשר שנים כתבי אישום חסרי שחר לשורה ארוכה של אישים שנתפסו כמאיימים על גורמים מסויימים בקרב צמרת אכיפת החוק בישראל. כך סולק פרופ' יעקב נאמן ממשרד המשפטים בגין כתב אישום מופרך. כך נמנעה כהונתו של רפאל איתן ז"ל כשר לביטחון פנים בגין כתב אישום חסר שחר. כך סולק מראשות לשכת עורכי הדין ראש הלשכה דאז, עורך הדין דרור חטר ישי, שהוגשו נגדו לא פחות משלושה כתבי אישום חסרי יסוד מכולם זוכה. כך סוכל מינויו של ראובן ריבלין, לתפקיד שר המשפטים בשל האשמות הזויות וחסרות שחר, כפי שפירט בסופו של דבר מני מזוז, בדו"ח בו סגר את התיק. במר לבו, כינה אז חבר הכנסת ריבלין את הגורמים שהיו אחראים לעוול הנורא שנעשה לו "כנופיות שלטון החוק". הפעם דומה כי התופעה חוזרת על עצמה – וביתר חומרה. שנים ארוכות המשטרה מנהלת חקירה כנגד מר ליברמן, בשל מעשים שנעשו בתחום העסקי בחו"ל. לאחרונה, לפני הבחירות, הודלף ממשרד המשפטים כי התיק עמד להיסגר בשל העדר ראיות. לא למותר לציין כי על פי דו"ח היועמ"ש הקודם, השופט העליון דהיום רובינשטיין, בנושא האזנות הסתר, היה מר ליברמן נתון במשך תקופה ארוכה להאזנות סתר בלתי חוקיות על ידי המשטרה ולרמיסת פרטיות בלתי חוקית חמורה בהיקפה. עתה, מן הסתם, בשל הצלחתו הגדולה בבחירות ורצונו המוצהר לשמש כשר לביטחון פנים, נושא אותו הדגיש במערכת הבחירות חזור והדגש, נמצא מי שהתעורר על מנת לסכל כל אפשרות למינוי כזה, באמצעות "חידוש החקירה" מיד אחרי הבחירות ולקראת הרכבת הממשלה, כאילו לא למדנו שום דבר ולא

שכחנו שום דבר. לא צריך להיות תומך או חסיד של מר ליברמן או להזדהות באופן כלשהו עם עמדותיו כדי להבחין כי השתלשלות האירועים בענייננו צריכה להדליק נורה אדומה. קודם כול, כיצד ניתן להחזיק מעל ראשו של אזרח כלשהו, לא כול שכן איש ציבור, תיק חקירה משטרתית במשך למעלה משבע שנים, תוך פרסומים מתמידים בתקשורת, על היותו "יעד משטרתי" ועל קשריו, רחמנא ליצלן, עם "המאפיה הרוסית". שנית, העיתוי ל"חידוש החקירה" איננו מקרי, ומעלה פעם נוספת חשש חמור לפוליטיזציה של מערך התביעה והחקירה ממנה כנראה לא השתחררנו. אין צורך לומר כי השימוש במנגנוני החקירה והתביעה באופן פוליטי כפי שידענו בעבר בתקופת "תפירת התיקים" הנו פסול ומושחת ומסכן את אושיות הדמוקרטיה ושלטון החוק במדינה יותר מעמדות פוליטיות כאלו או אחרות. מן הראוי שהיועמ"ש וכן שר המשפטים החדש, לכשיתמנה, יפתחו בבדיקה יסודית של השתלשלות העניינים בפרשה זו המזכירה כל כך פרשות קודמות.

מי נתן את ההוראה?

אתר *NFC, אוגוסט 2004

בימים האחרונים נתבשרנו כי הוועדה לאיתור פרקליט המדינה, בראשות היועץ המשפטי לממשלה, שמעה עדויות קשות על דרך ניהול פרקליטות המדינה בעשור האחרון. לדברי חברים בוועדה מדובר בגוף חולה שעסק ב"תפירת תיקים", בסימון מטרות ולעתים באחזקת בכירים כבני ערובה. "הדברים ששמענו מהמועמדים לכהונת פרקליט מדינה, על התנהלות הפרקליטות בימי עדנה ארבל גרמו לשערותינו לסמור והיה לנו קשה לישון בלילה לאחר מכן", אמר אחד מחברי הוועדה (ידיעות 24/7/04). דברים אלו באים חודשים ספורים בלבד לאחר ששר המשפטים שבדק תלונות נגד פרקליטת המדינה דאז, עדנה ארבל, לפני מינויה לבית המשפט העליון, הודיע לוועדה למינוי שופטים כי כתב האישום שהוגש נגד יעקב נאמן אכן "נתפר" אולם היועץ המשפטי דאז מיכאל בן יאיר הוא שהיה אחראי לכך. הלה מצדו טוען מנגד כי ידו לא היתה במעל וההוראה ניתנה על-ידי השופטת העליונה דהיום, עדנה ארבל. הדברים נחשפים לעיני כול בוועדה ממלכתית בעלת פרופיל ציבורי גבוה במיוחד, אולם דבר לא נעשה: בפרקליטות ובמשטרה ממשיכים לכהן עשרות עובדי מדינה בכירים שהיו שותפים באופן כזה או אחר לעיוות דין שיטתי ואחראי אין. לשר המשפטים מסתבר פעם אחר פעם כי בחצר התביעה נעשו מעשים פליליים ממניעים פוליטיים, המינוי של יעקב נאמן ורובי ריבלין למשרת שר המשפטים סוכל עקב פוליטיזציה חמורה בצמרת הפרקליטות, ואישים אחרים נרדפו על לא עוול בכפם. איש אינו בודק, איש אינו מנסה לחקור ולהגיע לשורש האמת ולהסיק את המסקנות, ועולם כמנהגו נוהג. בעבר, כאשר דובר על מערכות אחרות, ממשלות קמו ונפלו בשל הצורך לברר ולחקור עד עומק את האמת ולהסיק מסקנות. מייסד המדינה, דוד בן גוריון המנחה, ניהל מלחמת חורמה במשך שנים על מנת לברר "מי נתן את ההוראה" בפרשת הרשת הישראלית במצרים שחלק מאנשיה הועלו לגרדום, מי טיח, פברק ונמלט מאחריות למחדל, היה מוכן לשלם על כך בקריירה שלו והודח מתפקידו בראשות

* אתר החדשות www.nfc.co.il בעריכת העיתונאי יואב יצחק

הממשלה. אנשי השב"כ הבכירים, אשר ב"פרשת השב"כ" נחשף כי טיחו ופברקו ראיות באופן שיטתי בפני בתי המשפט וועדות בדיקה, הודחו כולם מתפקידיהם לאחר חקירות ובדיקות מקיפות, וגם לאחר שקיבלו חנינה מנשיא המדינה בהליך שעורר ביקורת ציבורית קשה, נמנע מהם לכהן בכל משרה ציבורית במשך שנים. לא ניתן להעלות על הדעת בכל מערכת אחרת במדינת ישראל – במערכת הביטחון, בצבא, במוסד, בשירות המדינה, במערכת הבריאות, בחיים העסקיים, בשום מקום לא היה השר הממונה עובר לסדר היום בזיחות דעת טיפוסית על "תפירת תיקים" מצמרת שכזאת וממשיך בסדר יומו. רק במערכת המשפטית, למרבה התדהמה, הכל נמשך כרגיל. אולי שר המשפטים חושב כי הציבור אינו "נאור" מספיק בשביל לגלות כי גם בארזים נפלה שלהבת וכי נגע הפוליטיזציה המשחית הגיע לצמרת משרד המשפטים. אולי הוא סבור כי הציבור אינו "מפותח" דיו או "משכיל" דיו כדי לגלות כי המלך הוא עירום או שמא הוא סבור כי יש להגן בחירוף נפש על "הפרה הקדושה" האחרונה שנותרה בישראל – מערכת המשפט, גם במחיר של עיוות דין שיטווח ויקבר עמוק באדמה. המשך הטיוח הממוסד של מעשים כה חמורים במערכת התביעה – "קודש הקודשים" כפי שקרא לה נשיא המדינה, רק משרת את אויבי הדמוקרטיה וגורם להתדרדרות חמורה של הנורמות הציבוריות בחיינו. שר המשפטים אינו אמור לייצג סקטור צר של הציבור אלא את כלל הציבור ומשרד המשפטים איננו יחידת עילית של "הציבור הנאור", הפטורה מכל פיקוח ציבורי וביקורת לנוכח "כוחות השחור" העומדים עליה לכלותה, רחמנא ליצלן. הדעת מחייבת הקמת ועדת חקירה ברשות שופט בדימוס לבדוק מי אחראי ל"תפירת התיקים" כנגד פרופ' יעקב נאמן, ראובן ריבלין ואחרים ועד ששר המשפטים לא יפעל להקמת ועדה כזו, ימשיך הריקבון והעוול לרבוע בקרבנו. "כאשר האמת נקברת תחת הקרקע, היא צומחת וצוברת עוצמה שכזאת, שכאשר מגיע היום בו היא מתפרצת היא מנתצת הכל עמה", כתב לפני למעלה ממאה שנה אמיל זולא ב"אני מאשים" במהלך פרשת דרייפוס. איזה אבסורד, דווקא שר המשפטים של מדינת היהודים שכח דברים אלו.

ג'יי אדגר הובר לעניים

אתר *NFC, אוקטובר 2003

למקרא חוות דעתו של היועץ המשפטי לממשלה בנוגע לפרשת האזנות הסתר בעניינו של ניצב משה מזרחי, עולה תמונה מדהימה: עשרות עובדים עוסקים במשך שנים בהאזנות סתר בהיקפים חסרי תקדים (15,000 שיחות טלפון!) של אישים שונים, תוך עקיפה צינית ובלתי חוקית של צווי האזנה שהוצאו על ידי שופטים במעמד צד אחד. עקיפת הצווים מתבצעת בשיטה פשוטה: השופט חותם על צו האזנה חשאי בלשכתו בנוכחות בא"כוח המשטרה, תוך ציון מפורש שההאזנה ניתנת רק לצרכי חקירת החשדות שפורטו בבקשה, אולם בפועל יושבים מספר רב של עובדים, מאזינים לכל השיחות, מתמללים שיחות פרטיות, אוספים רכילות פוליטית, ומצטבר חומר רב שאין לו כל קשר לחקירות או לחשדות כלשהם. השוטרים והקצינים הזוטרים חוזרים ומביעים חששות פעם אחר פעם בפני הממונים עליהם כי ההאזנה לשיחות פרטיות ולשיחות עם גורמים פוליטיים בכירים מבלי שהצו של בית המשפט התיר זאת במפורש, הנה בלתי חוקית והם חוששים כי יתנו על כך את הדין בעתיד. כל האינפורמציה מובאת אל ה"אח הגדול" שאיננו אחר מאשר מפקד היחידה, היום ראש אגף חקירות, הוא פוטר את עובדיו בתירוצים ומחליט בעצמו על תמלול השיחות, כאלו שהשוטרים והקצינים הזוטרים סבורים כי אינן רלוונטיות. "האח הגדול" – ניצב מזרחי – שיודע על "מטרת" החקירה, אוגר לעצמו את תמלילי השיחות. הוא אינו מבקש אישור מאיש, וגם אינו מוצא מקום לדווח לממונים עליו כי הקליט שיחות פרטיות אינטימיות וכי אסף אינפורמציה פוליטית לרבות שיחות עם ראש ממשלה מכהן ופוליטיקאים בכירים. מצב דברים זה מזכיר לא רק משטרים אפלים ממש, אלא גם את פועלו של ראש ה-F.B.I האגדי ג'יי אדגר הובר, אשר ניצל את מעמדו להאזנות סתר בלתי חוקיות ולאיסוף שיטתי של חומר אישי ואינטימי על מתנגדיו הפוליטיים האמיתיים או המדומים, ושרד כך חמישה נשיאים אמריקאים. דא עקא שאדגר הובר הלך לעולמו ב-1972 – לפני עשרות שנים ומאז נעשה שם המרב כדי שתופעה שכזו לא תחזור,

* אתר החדשות www.nfc.co.il בעריכת העיתונאי יואב יצחק

ואילו התמונה הקשה המצטיירת בדין וחשבון האמין של היועץ המשפטי הנה עכשווית. קשה לתאר כיום מדינה מערבית כלשהי שבה תופעות מעין אלו אפשריות. דומה כי צמרת המשטרה, לפחות עד כמה שהדבר נכון לגבי ניצב מזרחי, פועלת על פי אג'נדה פוליטית פרטית משלה המסמנת יעדים ציבוריים ופוליטיים ומנהלת מלחמת חרמה נגדם. מה שחמור לא פחות – דומה כי אג'נדה זו שוררת גם בצמרת הפרקליטות, עובדה המסבירה את ההתגייסות המוחלטת לטובתו. על פי אג'נדה זו ישנם אנשי ציבור אשר המלחמה בהם מקדשת את כל האמצעים. עיון בדר"ח מגלה גם תופעות חמורות, אשר נעלמו משום מה מהסיקור התקשורתי במרבית כלי התקשורת: משנתגלתה הפרשה ושר המשטרה דאז עוזי לנדאו נשאל על כך מעל דוכן הכנסת, שלח ניצב מזרחי למפק"ל המשטרה מכתב שרחוק מלהיות אמת, והשר, תוך הסתמכות על המכתב, הטעה את הכנסת בתשובתו. ניצב מזרחי אף סירב לענות על חלק משאלות חוקרי מח"ש בחקירתו, על אף שהיועץ המשפטי הוא שביקש תשובות לשאלות אלה. התיק הפלילי כנגד ניצב מזרחי נסגר הואיל ולטענת היועץ המשפטי לא הייתה לניצב מזרחי מודעות פלילית לגבי המגבלה בצווי האזנות הסתר שניתנו על ידי בית המשפט, וכך גם התיק המשמעתי. אין ספק כי לנוכח התמונה החמורה המצטיירת מהדר"ח, כולל הסתמכותו של היועץ המשפטי על הציטוטים הרלוונטים מדר"ח ועדת אור לחקירת מהומות אוקטובר 2000, הדנים בתרבות דיווחי השקר במשטרת ישראל, הקל היועץ מאוד עם ניצב מזרחי וספק אם החלטתו עומדת ב"מבחן בוזגלו". התופעות המתוארות בדר"ח הנן חמורות ומסכנות את עצם תקינות ההליך הדמוקרטי במדינת ישראל שכן הן פוגעות פגיעה חמורה באמון הציבור בנבחרי ו בשלטון החוק. איננו זקוקים לחזור לתקופות אפילות בהן שימשו זרועות השלטון אמצעי לחיסול חשבונות פוליטיים, ואיננו זקוקים לג'יי אדגר הובר לעניים. עם כל המסירות וההשקעה ארוכות השנים של קצין המשטרה הבכיר במאבק בפשע, המטרה אינה מקדשת את האמצעים, גם אם בכירי הפרקליטות חשים כך. על הממונים על אכיפת החוק לשים קץ לתופעות מעין אלו ולהפסיק את האג'נדות הפוליטיות הפרטיות של בכירים כאלו או אחרים לאלתר.

בשולי החדשות נתבשרנו בחג הפסח ללא כל תגובות של ממש, כי היועץ המשפטי סגר ללא כל שמץ אשמה, שורה של 'תיקים' כנגד יו"ר הכנסת, ח"כ ראובן ריבלין, לאחר כשלוש וחצי שנים של עינויי דין. מנוסח החלטת היועץ המשפטי מסתבר כי מדובר בשורה של חשדות קטנוניים וחסרי כל שחר אשר כל המעיין בחומר יכול היה להגיע למסקנה כי מדובר בהתנכלות מכוונת ממניעים זרים. ואכן, ראוי להזכיר מה בדיוק קרה כאן. בחודש פברואר 2001, מספר ימים לפני הצגת ממשלתו הראשונה של אריאל שרון, בה אמור היה ח"כ רובי ריבלין לשמש כשר משפטים, פרסמה בידיעות אחרונות העיתונאית טובה צימוקי, הידועה במקורותיה המהימנים, ידיעה לפיה נשיא בית המשפט העליון, השופט ברק "מוטרד מאוד" ממינויו הצפוי של ריבלין. נכון, הוא אמנם ביחסים טובים עמו, אולם חברותו של ריבלין עם ה"ה דוד אפל ודרור חטר-ישי מטרידה אותו, כך נכתב בעיתון. די היה בידיעה זו על-מנת שמישהו בצמרת הפרקליטות ירגיש חובה לפעול ל"ביעור הנגע". תוך 48 שעות, זומן ח"כ ריבלין למשטרה ונחקר במשך 12 שעות (!!!) על "חשדות נוראיים ונפשעים במיוחד", כולל גיוס כספים עבור עמותה העושה מלאכת קודש בסיוע לנפגעי שמע [עמותת "שמע ישראל"]. החקירה נתקיימה כמובן "תחת אזהרה" והיועץ המשפטי דאז מצא לנכון להודיע לראש וממשלה כי הוא אינו יכול למנות את ח"כ ריבלין לשר משפטים, לאור "החשדות המזוויעים". חשדות מזוויעים אלו לא מנעו את מינויו של ריבלין לשר בכיר בממשלת שרון הראשונה (כשר התקשורת) ולאחר מכן ליושב ראש הכנסת, האדם השלישי בהירארכיה הממלכתית, המשמש גם ממלא-מקום לנשיא המדינה... "הורדת הזקיף" הצליחה. המינוי המובטח סוכל והסכנה החמורה חלפה. איש כמובן לא שאל כיצד בכלל ניתן להביא פיזית חבר כנסת ולהחזיקו במתקן משטרתי לצורך "חקירה". כיצד ניתן לחקור אותו, בין השאר, על אופן הצבעתו בכנסת בשורה של הצבעות – לב לבו של ההליך הדמוקרטי, וכיצד ניתן להאזין, לתמלל ולהפיץ את שיחות טלפון שלו, גם אם שוחח עם אדם הנמצא תחת האזנה? האין כאן, לכל הפחות, הפרה ברוטאלית

של חוק חסינות הכנסת? האם אפשר להעלות על הדעת מצב דברים כזה, באיזו מדינה נאורה? בארצות הברית, באירופה, במקום כלשהו? אולם איש לא מצא לנכון לומר דבר. גם לא שורת הפרשנים המשפטיים מטעם המרבים להלעיט את הציבור חדשות לבקרים בטענות על החסינות המוגזמת והמופרזת ממנה נהנים חברי הכנסת, כביכול, אותה יש לצמצם, לדבריהם, בדחיפות. "הורדת הזקיף" המוצלחת שהתבצעה כאן – סיכול מינוי שאינו מתאים לקו הפוליטי של צמרת משרד המשפטים, הזכירה במידה רבה תעלולים דומים שהתבצעו בעבר הלא רחוק. כך, למשל, פברוק כתב האישום נגד השר פרופ' יעקב נאמן וסילוקו ה"מוצלח" ממשרד המשפטים על-ידי עדת שונאים, על-אף שבית המשפט זיכה אותו פה אחד. כמו גם פברוק שלושה כתבי אישום נגד ראש לשכת עורכי הדין לשעבר, עורך הדין דרור חטרי-ישי, על-מנת לסלקו מחברותו בוועדה למינוי שופטים ולחסל את מעמדו הציבורי, מהלך שהצליח גם כן, על-אף זיכוייו בכל שלושת אישומי-השווא. אכן – "הורדת זקיף" מסוג זה, גיוס רשויות החקירה והתביעה לחיסול חשבונות פוליטיים מוכרת לנו, אולם ממשטרים אפלים דווקא. ברוסיה של סטאלין, למשל, בתקופת הטיהורים הגדולים הייתה "הורדת הזקיף" נפתחת בידיעה משמיצה בעיתון והסוף היה במשרד ה.נ.ק.וו.ד., בחקירות שהסתיימו בהרשעה בטוחה ובהסעה לגולאג. דומה כי אנו עדים בשנים האחרונות לחוסר מעצורים מוחלט מצד צמרת הפרקליטות ואגף החקירות, וכל אימת שהם חשים ב"סכנה חמורה" לכוחם הבלתי מוגבל, הם אינם בוחלים בכל דרך להגן על כוחם מפני "סכנה" שכזו, גם בדרך של "הורדת הזקיף": הדבקת האשמות ועלילות שווא בעיתוי הנכון. על-מנת להיווכח עד היכן הגיעו הדברים, רצוי לקרוא בעיון את החלטת היועץ מני מזוז, המדהימה בציניות הלא תאומן ובשמץ הלעג בהם הוא מתאר את המסכת המגוחכת והפרנואידית של "החשדות הנוראים" ב"תיקים כבדי המשקל", רחמנא ליצלן, טרם שהוא סוגר את כולם (שבעה, לא פחות!!) בהערך כל אשמה. במר לבו על ה"אמבוש" המכוער שנעשה לו לאחר עשרות שנים של פעילות ציבורית ללא רבב, כינה יושב ראש הכנסת את צמרת הפרקליטות ואגף החקירות בכינוי "כנופיית שלטון החוק". דומה, למרבה הצער, כי לאור הישנותן של תופעות מעין אלו של פוליטיזציה חמורה במערך התביעה והחקירה, אשר בסופו של דבר הוציאו אפילו את היועץ לשעבר רובינשטיין משלוותו בדו"ח החמור שכתב על פרשת האזנות הסתר, יש יותר משמץ של אמת בכינוי זה.